

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. velikega srpana 1918.

Leto XIX.

Zgodba

mladega „Zvončkovega“ sotrudnika.

Cvetko mladolet je v gozdu
mnog preživel dan vesel,
tam govedo, ovce pasel,
stal na griču, vriskal, pel.

Pridrči nekoč kočija
tam po cesti; v njej gospod;
plašni skočijo konjiči
tja na ozko stransko pot.

Voz zadene se ob skalo,
hrst! — zdaj oje zahrešči,
konji z njim zbeže po gozdu,
a kočija obstoji.

Silno je gospod prestrašen,
trese bled se ves v obraz;
Cvetko bosopeti steče
za pomoč h kovaču v vas.

In čez ure tri nezgoda
zopet je ozdravljena
ter kočija sredi ceste
za odhod pripravljena.

In gospod, stopivši vanjo,
za plačilo in v spomin
bankovec poda kovaču,
dečku pa droban cekin.

Do takrat denarja Cvetko
ni še toliko imel
in presrečen sam ni vedel,
kaj s cekinom bi začel.

In učitelju ga nese
s prošnjo, naj mu naroči
zanj kaj, kar še njemu lepše
kakor zlat cekin se zdi.

Ptiči žvrgole po drevju,
deček jih ne sliši več;
„Zvonček“ čita, pregleduje,
z njim na tratici sedeč.

Zanj učitelj ga naročil
na njegovo je ime
in poslal denar za list je
kar v naprej za leti dve.

Cvetko bere in premišlja,
svet odpira se krasan,
vsak dan bolj je deček umen,
vljuden, bister in srčan.

In zvedavo vanj strmijo
mladi poslušatelji,
ki odslej so mu najboljši
znanci in prijatelji.

Vsi ga čislajo iskreno:
„Ti gospod boš znamenit!“
Njemu pa želje vzkipijo
tjakaj v svet prečudovit.

V šolah si izbistri glavo,
v „Zvončku“ k deci govori;
in kdo ve, kaj še postane,
kadar čas ga dozori!

Fr. Rojec.

